

Полухтович Тетяна,
кандидат педагогічних наук, доцент
Луцький національний технічний університет
(м. Луцьк, Україна)

СПІВПРАЦЯ УКРАЇНА – ЄС У НАПРЯМКУ ПОПУЛЯРИЗАЦІЇ НАУКИ ТА ОСВІТИ

Сьогодні наукова і освітня діяльність ведеться у тісній співпраці з колегами за кордоном. Вона включає спілкування на конференціях, через публікації, а також участь в освітній діяльності для підготовки наступних поколінь дослідників, викладачів, професійних фахівців. ЄС визнає важливість освіти. А тому доступність та ефективний обмін викладачами і студентами є провідними для того, щоб стверджувати: країна має сучасну науку і освіту, потенціал для їх розвитку[1].

Оприлюднимо співпрацю Україна - ЄС в контексті забезпечення більш тісних зв'язків з країнами-учасниками. У липні 2002 року підписано Угоду про наукове і технологічне співробітництво. Україна є одним з найактивніших іноземних країн-партнерів 7РП ЄС з досліджень. Понад 150 дослідницьких організацій беруть участь у 112 проектах 7РП. Серед популярних напрямів є обмін вченими (IRSES). У травні 2009 року Рада Європи затвердила Стратегію Європейського співробітництва у сфері освіти і навчання, головними цілями якої стали:

- навчання впродовж життя, мобільність студентів і викладачів;
- якість та ефективність;
- рівність і соціальні інновації [2].

З метою реалізації вище названих цілей, Україна, як учасниця Болонського процесу, взяла на себе зобов'язання реформувати систему управління та фінансування в галузі освіти і науки. Що стосується вимог ЄС щодо впровадження результатів дослідження, як наслідок, з числа вітчизняних університетів високі результати продемонстрували в науковій і науково-технічній діяльності «Києво-Могилянська академія», «КПІ», Прикарпатський національний університет, який виграв спільний

грант з МОН та американського Фонду цивільних досліджень і розвитку. Зауважимо, що без наявності доступного дослідника сучасного обладнання з інфраструктурою його підтримки, неможливо говорити про соціальні інновації [3,с.13].

Наказом Міністерства освіти і науки України від 16 жовтня 2009 р. запроваджено Європейську кредитно-трансферну систему у вищих закладах освіти України. Верховна Рада України 19 січня 2010 р. ухвалила проект Закону «Про внесення змін до Закону України «Про вищу освіту» в частині здійснення студентського самоврядування, норми якого узгоджено зі стандартами та рекомендаціями Болонського процесу.

Інший важливий напрямок популяризації науки і освіти – це активна участь України у співпраці з ЄС з програм у сфері освіти, науки, культури, в рамках яких виконується багато проектів. На європейському освітньому порталі студенти, які бажають навчатися в Європі, можуть отримати практичну інформацію. Для прикладу – некомерційний проект «Teraz Wroclaw», створений у 2006 році за ініціативи мерії та ВНЗ міста Вроцлава (Польща). Головне завдання – запросити молодь зі Східної Європи на навчання до вроцлавських вишів, інформувати про умови вступу і навчання в них. За результатами діяльності проекту у Вроцлаві навчаються студенти з України, Білорусі, Молдови, Казахстану. Даний проект допомагає:

- у виборі ВНЗ і спеціальності;
- надає консультації з питань процедури вступу, оформлення документів;
- інформаційну підтримку на першому етапі навчання;
- мовний курс для учасників проекту.

Проект «Teraz Wroclaw» є активний учасник освітніх виставок, інформаційних зустрічей і презентацій, ініціатором акцій, спрямованих на активізацію міжнародного співробітництва.

Українська освіта і наука залишаються перед викликами часу та, незважаючи на це, студенти й науковці демонструють участь у важливих міжнародних проектах, дослідницьких програмах ЄС. Збільшення контактів і зв'язків, безперечно, розширює доступ до освітніх і культурних надбань країн-членів ЄС. Та на цьому

шляху Україна повинна створювати умови й робочі місця, щоб талановита молодь не залишалася за кордоном після навчання, а знайшла своє місце у власному соціумі. Окреслена проблематика є актуальною і важливою.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кордон М.В. Європейська та євроатлантична інтеграція України: Навч. посіб / М.В.Кордон.- К.: Центр учбової літератури, 2010.-172с .
2. Бибин І., Ликова В. Стратегія та сучасні тенденції розвитку університетської освіти України в контексті Європейського прос-тору вищої освіти на період до 2020 р. / І.Бибин, В.Ликова: <https://www.tempus.org.ua/uk/national-team-here/238-strategija-ta-suchasni-tendenciji-rozvitku-universitetskoji-osviti-ukrajini-v-konteksti-jevropejskogo-prostoru-vishhoji-osviti-na-period-do-2020-r->
3. Українська наука перед викликами // Дзеркало тижня. - №8 (56).- 3 березня 2012.-С.13.т.

Циплюк Аліна,

к. пед. н., викладач кафедри дошкільної освіти

Бубін Алла,

к. пед. н., завідувач кафедри дошкільної освіти

Луцький педагогічний коледж

(м. Луцьк, Україна)

ОСОБИСТІСНО-МОТИВАЦІЙНИЙ КОМПОНЕНТ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДО СТВОРЕННЯ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНОГО СЕРЕДОВИЩА У ЗАКЛАДІ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ

Важливе значення у підготовці майбутніх вихователів до створення здоров'язбережувального середовища в закладі дошкільної освіти має мотивація як рушійна сила професійної діяльності. Саме з питаннями формування позитивної мотивації, ціннісних орієнтацій щодо здоров'язбереження, професійної спрямованості особистості майбутнього вихователя пов'язуємо характеристику *особистісно-мотиваційного компонента*.

Зауважимо, що проблема мотивації в сучасній теоретичній думці характеризується складністю й багатоаспектністю, що

зумовлюється багатогранністю у розумінні її суті та природи (К. Платонов, С. Рубінштейн, О. Леонт'єв та ін.), а розмежування понять «мотив» та «мотивація» є певною науковою проблемою [1].

Зокрема, під *мотивом* одні вчені розуміють певні почуття та ідеї особистості (Л. Божович), бажання, потреби, схильності (Х. Хекхаузен), інші – морально-політичні настанови й помисли (А. Ковальов), психічні явища, що є спонуканням до дії (К. Платонов). Уважають також, що мотив – це те, що, відображаючись в голові людини, спонукає до діяльності, спрямовує її на задоволення певної потреби, де в якості мотиву є не сама потреба, а предмет потреби (О. Леонт'єв). Тобто мотив, як зазначає А. Реан, – це внутрішня спонuka особистості до того чи іншого виду активності (діяльність, спілкування, поведінка), що пов'язана із задоволенням певної *потреби* [1].

Зазначимо, що в словнику української мови «*потреба*» визначається як «необхідність у кому-, чому-небудь, що вимагає задоволення; потрібність; як необхідність або бажання робити щось, діяти певним чином; те, без чого не можна обійтись; вимоги, які необхідно задовольнити» [2: 252]. Це дозволяє стверджувати, що мотивом є не власне потреба, а предмети і явища об'єктивної дійсності, тобто говорячи про мотив, варто мати на увазі саме опредметнену потребу. Із таких позицій конструктивною є думка автора психологічної концепції діяльності О. Леонт'єва, згідно якої предмет діяльності, виступаючи мотивом, може бути як речовим, так й ідеальним, але головне, що за ним завжди стоїть потреба, що він завжди відповідає тій чи іншій потребі [1].

У рамках теорії позитивної мотивації відомого американського психолога А. Маслоу виділяється п'ять базових потреб, між якими встановлена чітка ієрархічна послідовність: фізіологічні, потреба в безпеці, в спілкуванні, в повазі й визнанні, в самоактуалізації. Крім того, в цій теорії виділяються ще й такі, як потреба у пізнанні й розумінні та естетичні потреби, які А. Маслоу теж відносить до фундаментальних, реалізація яких стає можливою при задоволенні потреб нижчого рангу.

Серед названих потребзначущими в рамках підготовки майбутніх вихователів до створення здоров'язбережувального середовища виокремлюємо потребу *в повазі й визнанні, в самоактуалізації, в пізнанні й розумінні*.

Потреба *в повазі й визнанні* включає в себе як бажання й прагнення, пов'язані з поняттям «досягнення» (зростання особистісної значущості, впевненість, самоповага), так і досягнення поваги інших (завоювання статусу, визнання, престиж). Задоволення цієї потреби породжує в особистості почуття впевненості у власних силах, власної значущості, необхідності, корисності у світі. Натомість, незадоволення цієї потреби викликає почуття невпевненості, приниження, безпорадності, що негативно впливає на психічне здоров'я особистості [1].

Потреба *в самоактуалізації* розглядається як прагнення особистості до актуалізації закладених природою потенцій, тобто прагнення до ідентичності: людина відчуває, що повинна відповідати власній природі.

Потреба *в пізнанні й розумінні* належить до когнітивних потреб особистості, які пов'язані з прагненням до істини, до непізнаного. Реалізація цієї потреби не зводиться лише до набуття нової інформації, оскільки людина прагне ще й зрозуміти, проаналізувати, систематизувати факти, виявити взаємозв'язки між ними і таким чином побудувати певну впорядковану систему. При цьому прагнення до пізнання завжди передує розумінню [1].

У професійному розвитку та становленні провідну роль відіграє *мотивація*[3: 117] особистості. Учені (В. Іванников, В. Шадриков) розглядають мотивацію зі структурних позицій, як сукупність факторів або мотивів, як динамічний процес. При цьому мотивація розглядається як вторинне утворення по відношенню до мотива, як засіб, механізм його реалізації.

У визначенні *мотивації* ми солідарні з думкою Р.Пріми, яка, спираючись на положення системного підходу, розглядає мотивацію як багатомірну за змістом підсистему особистості, що впливає на людину як на ціле, а не на окремі аспекти її поведінки та ґрунтується на мотивах – конкретних прагненнях, спонуках, причинах дій особистості [3: 116]. При цьому очікування успіху,

передбачення перспективи у здійснюваному процесі – одна з найважливіших складових «мотивації досягнення». Зауважимо, що мотивація досягнення є одним із механізмів розвитку готовності майбутніх вихователів до створення здоров'язбережувального середовища – потужним внутрішнім стимулом їх активності, заповзятливості, успішності, що уможлиблює оптимістичне ставлення до себе і довкілля.

Близьким за суттю до мотивації досягнення є термін «мотивація ефективності», введений у науковий обіг Р. Уайтом. Учений пояснював, що людина активна тому, що відчуває потребу в ефективності своїх дій, що супроводжується виникненням почуття компетентності, радощами й задоволенням від досягнутого результату, що є істотним у контексті досліджуваної проблеми.

Важливим конструктом процесу формування готовності до створення здоров'язбережувального середовища, керуючись цією науковою позицією, правомірно вважати мотивацію ефективності.

Мотивація особистості педагога, як відзначає А. Маркова, зумовлена її *спрямованістю*, що розглядається як сукупність стійких мотивів, які орієнтують її діяльність [4]; як модус особистості, стрижень її структури, що визначає її ініціативну поведінку, котра виходить за межі пасивних реакцій на зовнішні подразники [5: 400].

Ми поділяємо думку З. Курлянд [6] стосовно пріоритетної ролі спрямованості як інтегративної характеристики професійної підготовленості майбутнього вчителя (у руслі дослідження майбутнього вихователя до створення здоров'язбережувального середовища), що детермінує його особистісно-професійний розвиток, визначає поведінку, ставлення до професії, до дитини, сприйняття її особистості. Спрямованість особистості педагога зумовлює результат і активність у професійній діяльності щодо створення здоров'язбережувального середовища, визначає сукупність або систему потреб (Б. Додонова), бажань, інтересів, нахилів, ідеалів, базових відносин особистості до світу і самого себе (К. Платонов) [4], забезпечує стійкість особистості, виступає вектором її поведінки (О. Ухтомський), дозволяє протидіяти небажаним зовнішнім і внутрішнім впливам (С. Мартиненко).

Спрямованість, як наголошує А. Маркова, нарівні з домінуючими мотивами має й такі форми протікання, як *ціннісні орієнтації*. Слід відзначити, що *цінність* є особливим типом світоглядної орієнтації, своєрідним соціальним орієнтиром людини, уявленнями, які склалися в тій чи іншій культурі про ідеал, моральність, добро, красу. П. Гуревич стверджує, що «цінність – це особистісно забарвлене відношення людини до світу, що виникає на основі інформації, набутих знань та життєвого досвіду» [7: 287].

Таким чином, підготовка майбутніх вихователів до створення здоров'язбережувального середовища у закладі дошкільної освіти передбачає спрямованість освітнього процесу вищої школи на формування у студентів відповідних ціннісних орієнтацій щодо здоров'я як фундаментальної категорії буття, які визначають ефективність будь-яких дій, спрямованих на його збереження та зміцнення.

Відтак, *здоров'язбережувальна ціннісна орієнтація* – це така спрямованість особистості, що передбачає сформованість позитивного здоров'язбережувального світосприйняття. Лише вихователь із високим рівнем сформованої здоров'язбережувальної ціннісної орієнтації спроможний діяти не лише заради власного здоров'я, а й здоров'я своїх вихованців, визнаючи його провідним аксіологічним орієнтиром власної професійно-педагогічної діяльності.

Отже, змістовою складовою особистісно-мотиваційного компонента є ставлення майбутніх вихователів до категорії здоров'я як найвищої цінності та аксіологічного орієнтиру майбутньої професійної діяльності, а сформованість професійної спрямованості особистості – як сукупність усвідомлених, стійких мотивів і прагнень до здійснення здоров'язбережувальної педагогічної діяльності.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Реан А. А. Психология и педагогика. Санкт-Петербург: Питер, 2004.
2. Словник української мови: в 11 тт. / за ред. І. К. Білодіда. Київ: Наукова думка, 1980. Т. 4. С. 252.
3. Пріма Р. М. Формування професійної мобільності майбутнього вчителя початкових класів: теорія і практика: монографія. Дніпропетровськ: ІМА-прес. 2009. 367с.
4. Ильин Е. П. Мотивация и мотивы. Санкт-Петербург: Питер, 2000. 152с.
5. Трофімов Ю. Л. Психологія: підручник / за ред. Ю. Л. Трофімова. Київ: Либідь, 2001. 560с.
6. Курлянд З. Н. Становлення позитивної Я-концепції майбутнього вчителя: монографія / наук. редак., упорядкув, автор. і співавтор З. Н. Курлянд. Одеса: ПНЦ АПН України: М. П. Черкасов. 2005. 163с.
7. Гуревич П. С. Новая онтология человека. *Философия и культура*. 2016. № 6 (102). С. 781–784.

СЕКЦІЯ VI

Сучасні проблеми міжкультурної комунікації

Антонюк Анна,
студенка,

Науковий керівник – к. філол. н., доцент Яновець Анжеліка,
Луцький національний технічний університет
(м.Луцьк, Україна)

ЛІНГВОСОЦІАЛЬНІ АСПЕКТИ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Міжкультурна комунікація передбачає спілкування між представниками різних культур, в ході якого принаймні один з учасників може говорити на нерідній мові. У сучасному світі, де англійська мова виступає мовою міжнародного спілкування, часто обидва учасники комунікації говорять нерідною мовою, привносячи в нього власні культурні нюанси. У зв'язку з розширенням міжкультурних контактів зростає потреба суспільства у фахівцях різного профілю, які володіють іноземною мовою. На перший план виступає необхідність вербального забезпечення міжкультурної комунікації (встановлення особистих контактів, ведення телефонних розмов, обмін кореспонденцією, проведення презентацій, нарад і зборів, переговорів, участь у конференціях і семінарах). Мова – головний виразник самобутності культури – одночасно є і головним посередником у міжкультурному комунікативному процесі.

Разом з тим успішна міжкультурна комунікація передбачає поряд з володінням іноземною мовою ще й уміння адекватно інтерпретувати комунікативну поведінку представника іносоціума, а також готовність учасників спілкування до сприйняття іншої форми комунікативної поведінки, розуміння його відмінностей і варіювання від культури до культури. Стратегія зближення іншокультурних знань спрямована на запобігання не тільки смислових, але й культурних збоїв в комунікації[3].

Вже більш двохсот років серед науковців обговорюється питання про співвідношення мови й етносу в їх взаємодії.

Існували протилежні точки зору, на таку взаємодію: зокрема, Б. Бауер трактував мову як «посередника» між нацією і культурою, розглядав націю як результат містичної долі, заперечував будь-яку роль мови у формуванні нації. І. Гердер і В. Гумбольдт надавали мові ключового значення у формуванні національної специфіки, Е. Сепір вважав модель соціального поведінки залежною від специфіки відображення і позначення в знаках мови [2].

Головна проблема міжкультурної комунікації – це проблема розуміння. При її вирішенні слід пам'ятати, що мова – тільки інструмент для передачі форм мовної поведінки, він лише створює середовище для міжкультурної комунікації. Розуміння в міжкультурної комунікації – складний процес інтерпретації, який залежить від комплексу як власне мовних, так і немовних чинників. Для досягнення розуміння в міжкультурної комунікації її учасники повинні не просто володіти граматиною і лексикою тієї чи іншої мови, але знати культурний компонент значення слова, реалії чужої культури.

Таким чином, оволодіння іншомовним кодом, що дозволяє успішно здійснювати міжкультурну взаємодію, передбачає вивчення особливостей культури, що визначають специфіку громадської і ділової поведінки партнера, детермінованих впливом історичних традицій і звичаїв, способу життя і т.д. Тому, іноземні мови, як засіб комунікації між представниками різних народів і культур, повинні вивчатися в нерозривній єдності зі світом і культурою народів, що говорять цими мовами (раніше у нас іноземна мова вивчалася відірвано від її соціокультурного контексту – як самоціль і практично не несла функціонального навантаження)[1].

Йдеться про те, що «мова не існує поза культурою, тобто поза соціально успадкованою сукупністю практичних навичок та ідей, що характеризують наш спосіб життя». Оскільки в основі мовних структур лежать со-ціокультурні структури, то для активного використання мови як засобу спілкування необхідно якомога глибше знати «світ мови, що вивчається» [5].

«Світ мови, що вивчається» складається з «сукупності позамовних фактів», тобто тих соціокультурних структур і

одиниць, які лежать в основі мовних структур і одиниць і відображаються в останніх. Можна сказати, що мовна картина світу є відображенням ціокультурної картини світу. Не знаючи світ мови, яка вивчається, неможливо освоїти мову як засіб спілкування, вона може бути засвоєна лише як спосіб збереження і передачі інформації, як «мертва» мова, позбавлена цілющого ґрунту – культури носія. Цим, до речі, пояснюються і невдачі з штучними мовами, які так і не отримали широкого поширення і були приреченими на вимирання[4].

Саме певних мовних явищ, але і плану їх змісту, тобто вироблення в свідомості студентів поняття про нові предмети і явища, які не мають аналогів ні в їх рідній культурі, ні в їхній рідній мові. Для цього в викладання мови необхідно включати елементи країнознавства (це створює синтетичний вид викладацької роботи, названий Е.М. Верещагіним і В.Г. Костомаровим «лінгвокраїнознавчим навчанням»)[2].

Комплексний підхід, що поєднує власне лінгвістичну підготовку і знання соціокультурного контексту мови, яка вивчається, дозволяє забезпечити адекватний переклад з нерідної мови на рідну.

Переклад текстів – це конкретний процес міжкультурної взаємодії, процес пояснення одного культурного коду іншим. Нерідко при перекладі втрачаються тонкощі і смислові відтінки, особливості та нюанси іноземної мови, текст спрощується, а часом спотворюється, отримуючи двозначність. Не випадково в мові закріпилася формула: «неперекладна гра слів». Творчий перекладач, який глибоко розуміє обидві культури, що має особистий досвід контактів, що володіє досконало обома мовами (білінгвісти), здатний своїм перекладом збагатити мову, органічно підібравши смислові еквіваленти.

Таким чином, будь-який переклад – це інтерпретація, розшифровка сенсу, що стоїть за очевидним змістом, свідомо чи несвідомо спроба подолати дистанцію між культурами комунікантів. Чим більше відмінностей в культурах партнерів по комунікації, тим більше відмінностей в тлумаченні слів, поведінки і символів. У сучасній науці помітна тенденція до відмови від пошуку єдино правильного сенсу тексту. Текст все

частіше розглядають віяло, яке задає можливості своїй інтерпретації, що володіє множинністю смислів. При такому підході безглуздим виявляється теза про «правильне» тлумаченні тексту[2].

Механізми оволодіння іноземною мовою вивчаються психологами, етнологами, лінгвістами. Принципи засвоєння іншої мови, які спостерігаються в бікультурному і білінгвістичного середовищі, дещо інші, ніж в однорідному культурному і мономовному середовищі. Тут спостерігається явище інтерференції (перенесення, привнесення) елементів культури А в культуру В і навпаки.

Дитина, соціалізована в бікультурному (мультикультурному) середовищі, має установку на наявність в культурному просторі альтернативної символічної системи, яка не сприймається як чужа, що загрожує руйнуванням власної культурної системи, а навпаки, сприяє оволодінню іншою культурою. Таким чином формується установка на культурну толерантність. «З підвищенням матеріального добробуту суспільства і його культурного рівня такі стани культурної і мовної дво- і багатомовності мають тенденцію до кількісного зростання і якісної стабільності» [2].

Культури, які тривалий час перебували під інокультурним впливом, а також маргінальні культури помічають феномен білінгвізму і поєднують в собі альтернативу сигнальних систем. Мови можуть зазнавати синтетичного змішання (якщо належать до спорідненої гілки) або співіснувати сегрегаційно (в побуті вживається одна мова, в соціальному спілкуванні – інша).

Процес оволодіння іноземною мовою ґрунтується на таких же навичках, які оволодіння рідною мовою. Тож не дивно, що людина, яка опанувала одну іноземну мову, з легше опанує другу, третю, тобто стає поліглотом. Однак описаний процес інтерференції можна оцінювати однозначно. Якщо на лінгвістичному рівні інтерференція часто допомагає міжкультурній комунікації, то на психологічному вона часто заважає адекватному розумінню.

Вивчення комунікативної поведінки представників іншомовного соціуму, їх лінгвосоціологічних і культурологічних

особливостей сприяє залученню «носіїв» мови до концептуальної системи, картини світобачення, ціннісних орієнтирів його носіїв, скорочення міжкультурної дистанції, вихованню готовності адаптуватися до культури іншого народу, іншого соціокультурного контексту взаємодії і впливу з метою вироблення оптимальної стратегії співробітництва і спілкування іноземною мовою[6].

Безумовно, в міжкультурній комунікації є області значень, загальних для всього людства, і значень, однакових для носіїв різних мов. Так, в діловому спілкуванні розуміння полегшується за рахунок знайомого всім учасникам спілкування і однакового для всіх них предметного змісту діяльності. Проте, змістові і смислові бар'єри, що виникають в міжкультурній комунікації, – швидше правило, ніж виняток, оскільки кожен учасник комунікації привносить в неї власну систему смислів, притаманних йому як індивідууму і як представнику відповідної культури. Саме останні виходять на перший план в міжкультурній комунікації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бацевич Ф.С. Основи комунікативної лінгвістики / Ф.С. Бацевич. – К.: Академія, 2004. – 343 с.
2. Мальцева К.С. Міжкультурні непорозуміння і проблема міжкультурного перекладу: Автореф. дис... канд. філософ. наук: 09.00.04 / Ін-т філос. ім. Г.С.Сковороди НАН України. — К., 2002. — 20 с.
3. Манакін В.М. Мова і міжкультурна комунікація / В.М Манакін. – Київ: ЦУЛ, 2012. – 288 с.
4. М'язова І. Ю. Особливості тлумачення поняття «міжкультурна комунікація» / І. Ю. М'язова // Філософські проблеми гуманітарних наук. – 2006. – № 8. – С. 108–113.
5. Тер-Минасова С.Г. Язык и межкультурная коммуникация / С.Г. Тер-Минасова. – М.: Слово, 2000.– 265 с.
6. Lin M. Is There an Essential Difference between Intercultural and Intracultural Communication? // Intercultural Communication. – 2003-2004. – № 6. – <http://www.immi.se/intercultural/nr6/lin.htm>

Baklan Anastasiia,
student,
Lutsk National Technical University
Scientific Advisor – Phd, Smal Oksana
Lutsk National Technical University
(Lutsk, Ukraine)

INTERNATIONAL STANDARDS OF FINANCIAL STATEMENTS AS A METHOD OF INTERNATIONAL ACCOUNTING

The modern world is developing at a rapid pace. International cooperation and economic integration are becoming increasingly widespread. Cultural, scientific and technical exchange takes place. The volume of trade between countries is growing. In such circumstances, the actual topic is the consideration of international standards of financial reporting as a way of internationalization.

Each country has its own developed and legally approved accounting principles and rules. For example, this is the National Accounting Standards (NAS) in Ukraine [1], in the United States - the United States General Accounting Principles (US GAAP), Canada - General Accounting Principles of Canada, etc. [2: 29].

Internationalization in accounting can be considered as the application of international financial reporting standards (IFRS), which require the use of common accounting principles. These standards are developed by the International Accounting Standards Board (IASB) and are available for use by companies around the world. These standards are only recommendations and not explicit rules. The application of these standards helps to increase the level of trust in organizations and stabilize the global economy.

The Council on International Standards is guided by the following principles in the development of IFRS: transparency, accountability and efficiency. Transparency is ensured by increasing international comparability and improving the quality of the presentation of financial information.

Accountability contributes to increasing trust in the organization, since it shows information about the financial condition of the business and some information about the activity.

The efficiency of the placement of capital is achieved due to investors who can analyze the opportunities and risks of investing based of enterprise reporting.

In Ukraine, reporting on IFRS is mandatory for such enterprises: public interest entities (securities issuers, banks, insurance companies, non-state pension funds and other financial institutions), public limited liability companies and financial service companies [3].

In total, IFRS is used by about 140 countries, 27000 companies registered in the domestic market, and 88 large stock exchanges [4]. However, the use of international standards is not mandatory, but it is still allowed in a number of countries.

Consequently, in view of the foregoing, it follows that the use of international financial reporting standards contributes to the internationalization of accounting, the efficient allocation of capital throughout the world, the enhancement of international cooperation and the growth of trust in organizations.

REFERENCES

1. On Approval of the National Accounting Standards (Standard) 1 "General Requirements for Financial Statements" (2018). Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0336-13> (accessed 25 March 2019) (in Ukrainian)

2. Gaydarzhyys'ka, O., Zaderaka, N. And Titarenko, L. (2018), "Differences in accounting between IFRS and GAAP", *Investytsiyni praktykatadosvid*, vol. 20, pp. 29–33. DOI: 10.32702/2306-6814.2018.20.29

3. Khto povynen skladaty finansovu zvitnist za mizhnarodnymi standartami? (Who should prepare financial statements according to international standards?) Available at: <https://medoc.ua/uk/blog/hto-povinen-skladati-finansovu-zvitnist-za-mizhnarodnimi-standartami> (accessed 25 March 2019)

4. Use of IFRS Standards around the world (2018). Available at: <https://www.ifrs.org/-/media/feature/around-the-world/adoption/use-of-ifrs-around-the-world-overview-sept-2018.pdf>

Войтко Лілія,
студентка,
СНУ імені Лесі Українки
Науковий керівник – к. пед. н., доцент Міщук Інна,
СНУ імені Лесі Українки
(м. Луцьк, Україна)

СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ ВИКЛАДАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ ЗА ДОПОМОГОЮ МЕТОДУ ПРОЕКТІВ

Для того, щоб вільно спілкуватися з іноземцями одного знання мови буде не достатньо. Щоб встановити взаємодію між різними культурами і націями та покращити взаємини між мовцями потрібно також мати міжкультурні знання. Тому сучасна школа повинна змінити авторитарний стиль спілкування на демократичний та додати у програму навчання іноземної мови соціокультурний компонент [1].

Одним з основних завдань вивчення іноземної мови є формування вміння адекватного спілкування мовою, що вивчається. Це можливо лише за умови ознайомлення учнів із правилами й нормами мовленнєвої поведінки осіб, які є автентичними носіями цієї мови. Цей соціокультурний аспект є вагомим у навчанні іноземної мови, а отже, і роль соціальної й культурної сфери в цьому процесі надзвичайно значна. Саме тому ознайомлення з автентичною соціокультурною сферою має займати важливе місце у процесі вивчення іноземної мови, зокрема й англійської [4].

Такі науковці як М. Байрам, С. Басснетт, Л. Джин, М. Кортацци, С. Крамш, К. Рисанджер раніше намагалися вирішити цю проблему, але їхні дослідження спиралися більше на лінгвістичний й лінгвокраєзнавчий аспекти вивчення іноземної мови. Така методика навчання ІМ виявилася недосконалою, адже не менш важливим фактором успішного засвоєння ІМ також є певна психологічна готовність школярів до «проникнення» в іншу мову за допомогою вивчення культури носіїв мови, що вивчається.

Метою даної роботи є теоретично обґрунтувати та практично показати доцільність впровадження соціокультурного аспекту для успішного навчання іноземної мови на основі методів проекту та творчих завдань.

Соціокультурним середовищем можна назвати реальну дійсність у якій поєднано суспільні, матеріальні та духовні умови, за яких відбувається розвиток особистості. Так як в більшості випадків під час навчання ІМ мовне середовище відсутнє, з'являється необхідність у його, найбільш наближеному до дійсності, штучному створенні. Потрібно створити таку мовленнєву ситуацію, у якій учень міг би опинитися в реальному житті, перебуваючи, наприклад, в іншій країні [3].

Досить позитивним чинником у вивченні ІМ є міжпредметний зв'язок у навчальному процесі. Хоча на даний час така практика не надто розвинена, що у свою чергу унеможлиблює свідоме перенесення учнями вже здобутих знань про різні країни у сферу іноземної мови.

Обираючи методи та форми організації начального процесу, вчитель на самперед повинен звертати увагу на внутрішній світ учня, на розвиток його особистості. Для забезпечення особистісно орієнтованого навчання іноземної мови буде доцільно використовувати такий метод навчання, як метод навчальних проєктів. Такий метод забезпечує самостійність учня, розвиток його пізнавальної та творчої діяльності. Під час проєктної роботи реалізуються чотири види мовленнєвої діяльності: читання, аудіювання, мовлення та письмо. Робота над проєктом також забезпечує створення реальної, актуальної мовленнєвої ситуації, яка буде цікава учням, самостійну роботу учнів, автентичну інтеграцію навичок і оброблення інформації з різних джерел. Проте, важливість цього методу полягає не в кінцевому результаті, а у самому процесі роботи учня над проєктом.

На даний час існує багато різних варіантів проєктів та шляхів їх реалізації, хоча найбільш поширеними є такі проєкти, як груповий та монопроєкт. Учні можуть виконувати дані проєкти як у письмовій формі, так і в усній. Робота над проєктом вдосконалює не лише вміння пошуку та відбору потрібної інформації, але й саме мовлення школяра. Адже учень повинен

уміти описати або усно викласти засобами іноземної мови хід і результат свого дослідження та описати власне ставлення до даної проблеми.

Так, проект пошукового характеру із соціокультурною складовою може передбачати як індивідуальну роботу, так і роботу в парах, наприклад: “Imagine that you have been invited to the USA for a summer holiday. Do some research and find out more about the most popular tourist and sightseeing places in the state where you have been invited to go. Suggest your ideas for summer rest in your country”. Такий тип завдань потребує наявності в учнів базових фонових і краєзнавчих знань, а також певної мовної підготовки.

Соціокультурні пошукові завдання можуть поєднуватись із соціокультурними творчими проектами, як-от: “Look at the Guide map of the sightseeing tour along the Thames. Find out more information about the places you may visit. Make a similar map of the tour along the Dnipro in Kyiv”.

Соціокультурні проекти досить ефективно сприяють розвитку в учнів творчого потенціалу, наприклад: “Look at the following series of cartoons. Read and say what new information you have learned about American sports. Design a cartoon about Ukrainian most popular kinds of sport”.

Отже, метод проектів дає змогу забезпечити самостійну роботу учня, активізувати розвиток активного мислення та більш активно знайомитися із соціокультурними особливостями різних країн та, звичайно ж, ефективно вивчати іноземну мову. Це чудовий спосіб опрацювання елементів соціокультурного середовища країни, мова якої вивчається.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Авдеев Н. Ф. Высшая школа в условиях глобализации/ Н. Ф. Авдеев. – М. : Изд-во МГИУ, 2011. – 578 с.
2. Брейгина М. Е. Проектная методика на уроках испанского языка /М.Е.Брейгина // Иностранные языки в школе. – 2004. – № 2. – С. 28-32.
3. Голуб І. Ю. Формування у майбутніх перекладачів соціокультурної компетенції у процесі вивчення німецької мови після англійської : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд.

пед. наук : спец. 13.00.02 "Теорія та методика навчання : германські мови" / І. Ю. Голуб. – К. : Київський національний лінгвістичний університет, 2010. – 24 с.

4. Каракурт В. Формирование социокультурной компетенции в процессе изучения английского языка как иностранного / В. Каракурт // Педагогічні науки. – 2012. – № 55. – С. 104-108.

5. Novikova O. Project Work : A Means to Promote Language Content / O. Novikova // Англійська мова в професійногоспрямування : новіобріи : матер. Всеукр. наук.-практ. конференції. – Донецьк : ДонДУЕТ, 2004. – С. 201-206.

Halapchuk-Tarnavska Olena,

PhD Professor,

Associate Professor

Lesya Ukrainka Eastern European National University

(Lutsk, Ukraine)

INTER-CULTURAL COMMUNICATION AS GROUNDWORK OF SUCCESSFUL GLOBALIZATION BUSINESS EFFORTS

With the increasing pressures and opportunities of globalization, the incorporation of international networking alliances has become a mechanism for the internationalization of higher education. An increasing pressure for universities across the world to incorporate intercultural and international understanding and knowledge into the education of their students has become an issue. International literacy and inter-cultural understanding have become critical to a country's cultural, technological, economic, and political health. It has become essential for universities to educate, or more importantly, "transform", to function effectively and comfortably in a world characterized by close; multi-faceted relationships and permeable borders . Students must possess a certain level of global competence to understand the world they live in and how they fit into this world . This level of global competence starts at ground level—the university and its faculty— with how they generate and transmit inter-cultural knowledge and information to students.

Inter-cultural communication (also frequently referred to as cross-cultural communication, which is also used in a different sense, though) is a field of study that looks at how people from differing cultural backgrounds communicate, in similar and different ways among themselves, and how they endeavor to communicate across cultures [4].

Inter-cultural communication is an exchange of ideas and information between persons from different cultural backgrounds. There are often more problems in inter-cultural communication than in communication between people of the same cultural background. Each participant may interpret the other's speech according to his or her own cultural conventions and expectations. If the cultural conventions of the speakers are widely different, misinterpretations and misunderstandings can easily arise, even resulting in a total breakdown of communication. This has been shown by research into real-life situations, such as job interviews, doctor-patient encounters and legal communication.

In years during and preceding the Cold War, business transformed from individual-country capitalism to global capitalism. Thus, the study of inter-cultural communication was originally found within businesses and the government both seeking to expand globally.

Inter-cultural communication tries to bring together such a relatively unrelated areas as cultural anthropology and established areas of communication. Its core is to establish and understand how people from different cultures communicate with each other. Its charge is to also produce some guidelines with which people from different cultures can better communicate with each other [1].

Inter-cultural communication, as in many scholarly fields, is a combination of many other fields. These fields include anthropology, cultural studies, psychology and communication. The field has also moved both toward the treatment of interethnic relations, and toward the study of communication strategies used by co-cultural populations, i.e., communication strategies used to deal with majority or mainstream populations.

The study of languages other than one's own can not only serve to help us understand what we as human beings have in common, but also assist us in understanding the diversity which underlies not only

our languages, but also our ways of constructing and organizing knowledge, and the many different realities in which we all live and interact. Such understanding has profound implications with respect to developing a critical awareness of social relationships.

Understanding social relationships and the way other cultures work is the groundwork of successful globalization business efforts.

Language socialization can be broadly defined as an investigation of how language both presupposes and creates new, social relations in cultural context [5]. It is imperative that the speaker understands the grammar of a language, as well as how elements of language are socially situated in order to reach communicative competence. Human experience is culturally relevant, so elements of language are also culturally relevant. One must carefully consider semiotics and the evaluation of sign systems to compare inter-cultural norms of communication.

There are several potential problems that come with language socialization, however. Sometimes people can over-generalize or label cultures with stereotypical and subjective characterizations. Another primary concern with documenting alternative cultural norms revolves around the fact that no social actor uses language in ways that perfectly match normative characterizations. A methodology for investigating how an individual uses language and other semiotic activity to create and use new models of conduct and how this varies from the cultural norm should be incorporated into the study of language socialization.

The study of inter-cultural communication is fast becoming a global research area [2, 3]. As a result, cultural differences in the study of inter-cultural communication can already be found. For example, inter-cultural communication is generally considered to fall within the larger field of communication studies in the US, but it is emerging as a sub-field of applied linguistics in the UK.

As the application of inter-cultural communication theory to foreign language education is increasingly appreciated around the world, inter-cultural communication classes can be found within foreign language departments of some universities, while other schools are placing inter-cultural communication programs in their departments of education.

The main theories for inter-cultural communication are based on the work done looking at value differences between different cultures, especially the works of Edward T. Hall, Richard D. Lewis, Geert Hofstede, and Fons Trompenaars. Clifford Geertz was also a contributor to this field. Also Jussi V. Koivisto's model on cultural crossing in internationally operating organizations elaborates from this base of research [6].

These theories have been applied to a variety of different communication theories and settings, including general business and management. There have also been several successful educational projects which concentrate on the practical applications of these theories in inter-cultural situations.

These theories have also been criticized mainly by management scholars (e.g. Nigel Holden) for being based on the culture concept derived from 19th century cultural anthropology and emphasizing on culture-as-difference and culture-as-essence. Another criticism has been the uncritical way Hofstede's dimensions are served up in textbooks as facts. There is a move to focus on *inter-cultural interdependence* instead of the traditional views of comparative differences and similarities between cultures. Inter-cultural management is increasingly seen as a form of knowledge management. Inter cultural communication gives opportunities to share ideas, experiences, and different perspectives and perception by interacting with local people.

The challenge is that even with all the good will in the world, miscommunication is likely to happen, especially when there are significant cultural differences between communicators. Miscommunication may lead to conflict, or aggravate conflict that already exists. We make, whether it is clear to us or not, quite different meaning of the world, our places in it, and our relationships with others.

REFERENCES

1. Gumperz J., ed. Languages and Social Identity. Cambridge University Press, 1982.
2. Penington D. L. Intercultural Communication // Intercultural Communication: A Reader. 4th ed. Eds. Larry A. Samovar & Richard E. Porter. Belmont, CA: Wadsworth, 1985. – P. 30–39.
3. Samovar L.A., Richard E. P. Intercultural Communication: A Reader. 4th Ed. – Belmont, CA: Wadsworth, 1985.

4. Бацевич Ф.С. Основи комунікативної лінгвістики: Підручник. – К.: Видавничий центр «Академія», 2004. – 344 с.
5. Олікова М.О., Семенюк А.А., Тарнавська О.М. Словник соціолінгвістичних та етнолінгвістичних термінів / М.О. Олікова, А.А. Семенюк, О.М. Тарнавська – Луцьк: РВВ “Вежа” Волинського державного університету імені Лесі Українки . – 2010. – 364 с.– ISBN 978-966-600-489-8.
6. Садохин А.П. Введение в теорию межкультурной коммуникации. - М.: Высшая школа, 2005 — 310 с. — ISBN 978-5-406-02451-5.
7. Фалькова Е.Г. Межкультурная коммуникация в основных понятиях и определениях : Методическое пособие .– СПб. : Ф-т филологии и искусств СПбГУ, 2007. — С. 15-26.

Городь Анастасія,
студентка,

Науковий керівник – к. філол. н., доцент Пилипюк Лариса,
Луцький національний технічний університет
(м. Луцьк, Україна)

ОСОБЛИВОСТІ ОНЛАЙН-КУРСІВ ДЛЯ СТУДЕНТІВ

“У вас ніколи не буде другого шансу
справити перше враження!”

Алан Піз

Усім нам відомо, що електронний курс повинен захоплювати своїм сюжетом та перетворювати часом суху теорію в захоплюючий навчальний матеріал. Тонкощами створення ефективного та раціонального навчання займається наука педагогічного дизайну, яка направлена на максимальне залучення слухача від початку проходження курсу і до його завершення. Грамотне використання педагогічного дизайну допоможе мотивувати користувачів на запам'ятовування ключової інформації і застосування нових знань на практиці.

Перше враження на потенційного студента ви починаєте справляти буквально з перших вступних слів, а можливо і з першого зображення на вашій стартовій сторінці веб-сайту. І від того, яким буде це перше враження залежить – чи втягнеться він у